

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Anden behandling af lovforslag nr. L 78: Forslag til lov om ændring af lov om opkrævning af indkomstskat for personer m.v. (kilde-skat) og skattekontrolloven. (Elektroniske skattekort og selvangivelse af aktieindkomst). Af skatteministeren (Carsten Koch). (Fremsat 14/11 97. Første behandling 25/11 97. Betænkning 26/11 97).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Forhandling om redegørelse nr. R 3: Kulturministerens redegørelse om kulturpolitik af 4. november 1997.

(Redegørelsen anmeldt 4/11 97. Redegørelsen givet 4/11 97. Meddelelse om forhandling 5/11 97).

Forhandling

Søren Hansen (S):

Den kunstneriske frihed er grundlaget for den eneste ordentlige kulturpolitik, men der er et par forudsætninger. Den ene er, at vi i praksis har evne til at stå politisk vagt om den kunstneriske frihed, og den anden er, at vi yder den økonomi, der skal til for at gøre begrebet om den kunstneriske frihed til en konkret størrelse.

I den forbindelse vil jeg gerne rose et flertal, et stort flertal, her i Folketinget, som trods hårdt pres med laserlysstråler og rådne svin i Esbjerg

og skrotbunker på Kongens Nytorv, og hvad der nu ellers dukker op af gode eksempler på den kunstneriske frihed, alligevel har rygstykker store nok, ranke nok, til at stå imod presset. Det er muligt, at der kan hæves gevinster på at hyle med i forargelsens kor, men gevinsten er ynkkelighedens. En aktiv kulturpolitik har man aldrig, tror jeg, kunnet tjene stemmer på, men der er det, der er bedre end stemmer på valgdagen.

Demokratiet har overtaget kunstmæcenernes rolle, kongernes, kejsernes, fyrsternes og kirkenes rolle. Nu skal demokratiet vise, at vi har kvalitet, at vi har styrke til at løfte opgaven, at vi har tilstrækkelig brede skuldre og en tilstrækkelig rank ryg til at løse opgaven ordentligt.

Vi er kun 5 millioner mennesker til at passe på den danske kunst, den danske kultur og det danske sprog. Der er ingen, der hjælper os med at løse den opgave. Tværtimod er vi under et hårdt pres fra bl.a. den amerikanske kommercielle medie- og underholdningsindustri. De står ikke vagt om det danske sprog eller den danske kultur. De vil give pokker i den. De vil tjene penge på os i stedet for.

Det er nu, som det er, men de skal have modspil, skal de – et ordentligt, kvalificeret dansk alternativ, både når det gælder bøgerne, filmen, teatret, tv, radio og det hele. Det er det modspil, vi skal yde i den kamp.

Nu viser det sig, at de unge ikke længere bare bruger 2 eller 4, 5 eller 6 men 7 timer om dagen foran skærmen på film, på tv-serier, på computerspil osv. 95 pct. af det, de sidder dér og får ind i hovedet, kommer fra den amerikanske medieindustri, og kun 5 pct. kommer fra os selv. Hvis vi vil give dansk kultur og dansk sprog en chance, så skal der sættes ind på dette område. En stor fond har været nævnt. Jeg vil gerne rejse det som noget, vi bør interessere os overordentligt alvorligt for.

Et par bemærkninger om den aktuelle debat om finansieringsformen, lidt om vægtrningen mellem støtten til kunstproduktion og formidling og så lidt om fornyelse:

Fællesfinansieringen, altså dér, hvor stat og kommune tager hinanden i hånden for at løfte en opgave, har vist sig at være fremragende. Mange eksempler er der på det. Jeg tror f.eks. ikke, at det havde været muligt at få hele sagen omkring musikskolerne til at blive så lykkelig en historie, som det er blevet til, hvis ikke vi havde taget hinanden i hånden. Landets meget,